

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **XEVOS Solutions s.r.o.**, se sídlem 28. října 1584/281, Ostrava, zastoupená JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 4. 2023, č. j. 25 Af 10/2021 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 16. 2. 2017 zahájil Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj jako správce daně (dále jen „správce daně“) u žalobkyně daňovou kontrolu DPH za zdaňovací období prosinec 2016. Dne 24. 3. 2017 zahájil kontrolu za zdaňovací období leden 2017. Následně žalobkyni neuznal nárok na odpočet DPH, jež si v daných obdobích uplatnila na základě přijatých daňových dokladů od společností H&H Partners s. r. o. (dále jen „H&H“) a BAM MOBIL s.r.o. (dále jen „BAM MOBIL“). Předmětem plnění byly dodávky mobilních telefonů. Obchody mezi žalobkyní a dodavatelem probíhaly ve vysoké četnosti (často každý den) a týkaly se dodávek malých objemů, jejichž hodnota nepřesahovala 120

000 Kč (včetně DPH) a za něž žalobkyně platila dodavatelům v hotovosti. Správce daně zjistil, že žalobkyně v kontrolovaném období vykazala přijetí plnění na celkem 35 daňových dokladech od obou dodavatelů v celkové výši základu daně 2 556 585 Kč a DPH ve výši 536 995 Kč.

[2] Dodavatelé následně nedoložili a neprokázali splnění zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně a přestali se správcem daně komunikovat. Ten jim proto doměřil daň za předmětná zdaňovací období pro nesplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na přiznání odpočtu daně. Společnosti H&H byla doměřena daň za zdaňovací období prosinec roku 2016 ve výši 1 574 210 Kč a za zdaňovací období leden 2017 ve výši 892 915 Kč. Společnosti BAM MOBIL byla doměřena daň za zdaňovací období prosinec roku 2016 ve výši 1 849 649 Kč a za zdaňovací období leden 2017 ve výši 906 362 Kč. Dodavatelé doměřenou daň neuhradili. Správce daně na základě zjištěných skutečností vyhodnotil, že se žalobkyně účastnila podvodného řetězce, přičemž o své účasti na daňovém podvodu ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) vědět mohla a měla.

[3] Na základě uvedeného vydal správce daně podle § 147 ve spojení s § 139 odst. 1 daňového řádu platební výměr ze dne 13. 9. 2019, č. j. 3392574/19/3201-51524-810033, kterým žalobkyni za zdaňovací období prosinec 2016 vyměřil DPH ve výši 116 794 Kč, a platební výměr ze dne 13. 9. 2019, č. j. 3393902/19/3201-51524-810033, kterým žalobkyni za zdaňovací období leden 2017 snížil nadměrný odpočet na částku 122 227 Kč.

[4] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 12. 2020, č. j. 47983/20/5300-21442-712895, podle 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl odvolání žalobkyně proti nadepsaným platebním výměrům a daná rozhodnutí potvrdil.

[5] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). V ní zejména namítala, že žalovaný neprokázal existenci daňového podvodu, v čem podvod spočíval, ani existenci objektivních okolností dokládajících její vědomost o účasti na daňovém podvodu. Mimo jiné nesouhlasila s tím, že ji daňové orgány činí odpovědnou za to, že její dodavatelé v jiných daňových řízeních neprokázali, že jim zboží bylo dodáno.

[6] Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že správce daně prokázal existenci dvou dvoučlankových řetězců společností v nichž došlo k podvodnému jednání neodvedením daně jedním z účastníků řetězce: 1) H&H → žalobkyně; 2) BAM MOBIL → žalobkyně. Dodavatelé žalobkyně vystupovali na pozici *missing trader*. Podvodné jednání spočívalo v tom, že správce daně doměřil *missing trader*ům pro nesplnění hmotněprávních podmínek daně, kterou však následně neuhradili. Daňové orgány zároveň v řetězcích identifikovaly množství nestandardních okolností, které svědčí o neodvedení daně z důvodu podvodného jednání (např. sídla dodavatelů byla pouze formální a nenaplnovala jeho definici podle § 4 odst. 1 písm. i) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; dodavatelé nezveřejňovali účetní závěrky; byli personálně propojeni skrze osobu pana Bohdana Hanke; H&H nemohla sama fakticky vykonávat jakoukoli ekonomickou činnost, neboť

pokračování

neměla vlastní prostory a byla navázaná na prostory BAM MOBIL; mezi jednotlivými články nebyly uzavírány písemné smlouvy; obchody byly hrazeny v hotovosti; žalobkyně nevysvětlila, proč nesdružovala objednávky, ale nakupovala totožné zboží za totožné ceny často v několika dnech po sobě, případně různé zboží i šestkrát během jednoho týdne; svědkyně L. Š., zaměstnankyně BAM MOBIL, vysvětlila, že existoval cenový limit pro vystavení jedné faktury společností BAM MOBIL ve výši 120 000 Kč – tato hranice zároveň představovala limit pro aktivaci přenesené daňové povinnosti u nákupu mobilních telefonů; žalobkyně rovněž neřešila, s kým obchod uzavírá a kdo jménem konkrétního dodavatele jedná, neboť obchodovala fakticky s panem Bohdanem Hanke, který oba dodavatele zastupoval, ačkoli u H&H figuroval výhradně jako společník). Krajský soud s hodnocením těchto nestandardností souhlasil a dospěl rovněž k závěru, že došlo ke spáchání daňového podvodu.

[7] Potvrdil rovněž existenci objektivních okolností prokazujících, že žalobkyně o účasti na daňovém podvodu věděla, nebo vědět měla a mohla. Ty se prolínají s některými výše uvedenými nestandardnostmi – zejm. jde o netypický způsob obchodování; nevědomost žalobkyně o tom, od které společnosti zboží nakonec nakoupí; absenci jakýchkoli záruk, zejména rámcové písemné smlouvy; úmysl vyhnout se režimu přenesené daňové povinnosti; jednání s panem Bohdanem Hanke, aniž by si žalobkyně ověřovala, zda může jménem obou dodavatelů jednat. Krajský soud rovněž vyhodnotil, že žalobkyně nepředložila žádné důkazy, které by byly způsobilé prokázat její obezřetnost a dobrou víru v rámci obchodování s dodavateli.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka v první řadě krajskému soudu vytýká, že v napadeném rozsudku své právní závěry nijak neodůvodnil a nekriticky se ztotožnil s posouzením daňových orgánů. Dále namítá, že daňovou neutralitu fakticky porušil správce daně tím, že v rámci daňového řízení dodavatelům stěžovatelky doměřil daň odlišně od jejich daňového tvrzení. Tím podle stěžovatelky došlo k rozpadu předmětných řetězců.

[10] Stěžovatelka má za to, že daňové orgány neprokázaly existenci daňového podvodu. Upozorňuje přitom na skutečnost, že správce daně stanovil jejím dodavatelům daňovou povinnost, jelikož neprokázali splnění podmínek pro uplatnění nadměrného odpočtu. Chybějící daň tak vznikla v důsledku obchodů mezi H&H a BAM MOBIL na jedné a jejich dodavateli na druhé straně. Tito další dodavatelé však nejsou součástí identifikovaných řetězců. Stěžovatelka z toho dovozuje, že není dána spojitost uvedených obchodů s tvrzeným daňovým podvodem. Stejně tak není prokázána příčinná souvislost mezi narušením neutrality daně a odpočtem, který si stěžovatelka nárokovala. Stěžovatelka nemá nést za daňový podvod odpovědnost, neboť ačkoli její dodavatelé uskutečnění dodávky od svých dodavatelů neprokázali, ona prokázala, že zboží obdržela. Nadto nemohla nijak ovlivnit, zda její dodavatelé realizaci obchodu prokáží, ani zda uhradí daň, kterou jim správce daně doměřil.

[11] K otázce povědomí o své účasti na daňovém podvodu stěžovatelka uvádí, že nemohla vědět o nestandardních okolnostech obchodů mezi H&H a BAM MOBIL a jejich dodavateli, neboť k doměření daně došlo v roce 2018 a stěžovatelka se o těchto nestandardnostech dozvěděla až v průběhu vlastní daňové kontroly. Dále má za to, že daňové orgány neprokázaly ani její nevědomou nedbalost ve vztahu k narušení neutrality daně.

[12] Podle stěžovatelky daňové orgány směřují a zaměřují otázku prokázání narušení neutrality daně s prokázáním existence tzv. objektivních okolností. Dále předkládá argumentaci zpochybňující relevanci či obsah jednotlivých okolností. Pokud jde o preventivní opatření, která stěžovatelka aplikovala, aby zabránila své účasti na daňovém podvodu, v kasační stížnosti uvádí, že přijala maximální možná a myslitelná opatření, neboť si před zahájením obchodní spolupráce prověřila zjistitelné informace o svých dodavatelích z veřejně dostupných zdrojů. Závěrem poukazuje na případ, kdy Generální finanční ředitelství (dále jen „GFŘ“) nakoupilo v roce 2015 mobilní telefony za 1,9 milionu Kč od společnosti 2P Commercial Agency s.r.o., ačkoli byla tato společnost podezřelá z karuselových podvodů, přičemž GFŘ údajně nebylo schopné odhalit indicie, které podle něj mají obecně varovat před rizikem, že jde o neseriózního partnera. Stěžovatelka dovozuje, že ani Finanční správa České republiky nemá jasno v tom, jaké opatření má přijmout, aby tím zamezila své účasti v řetězci, v němž dojde k narušení neutrality daně.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí se závěry krajského soudu. K námitce, že chybějící daň byla identifikována mimo označené řetězce, uvádí, že z tohoto hlediska nejsou články předcházející popsaným řetězcům relevantní. Byli to totiž dodavatelé stěžovatelky, kteří uplatnili nárok na odpočet DPH, u něhož nedokázali prokázat jeho oprávněnost. Vzniklou daňovou povinností následně neuhradili. Chybějící daň tudíž byla identifikována u subjektů, které správce daně do zjištěných řetězců transakcí zahrnul. Kromě toho upozornil, že značná část kasačních námitek je nepřípustná s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. Žalovaný závěrem navrhl, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl.

[14] Stěžovatelka uplatnila k vyjádření žalovaného repliku. Kasační námitky podle ní nejsou nepřípustné, neboť již v žalobě uvedla námitky představující „*referenční rámeček argumentace*“, kterou v kasační stížnosti bez změny podstaty žalobních bodů pouze prohlubuje, rozhojňuje a přináší k ní nové argumenty.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Stejně tak smyslem soudního přezkumu není znovu podrobně opakovat argumentaci, která již zazněla v předchozích fázích řízení, popřípadě nalézt alternativní a za každou cenu originální způsob vyjádření týchž závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 Afs 209/2017 - 44, odst. [26], či ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018 - 25, odst. [14], nebo ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128, odst. [16]). Při odůvodnění zpravidla postačuje, jsou-li explicitně vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, se lze spokojit i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09) či zdejší soud (např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72). Rovněž může soud postupovat tak, že proti žalobě postaví ucelený právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí, aniž by musel detailně vypořádat každý dílčí argument uplatněný v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 As 113/2015 - 34, odst. [13]).

III. a) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[18] Nejvyšší správní soud se v rámci vypořádání kasačních námitek nejprve zaměří na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě existence vad stanovených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[19] Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). Rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, obsahuje takové vady skutkových zjištění, které utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je dále takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka

považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[20] Stěžovatelka má za to, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí daňových orgánů a sám žádné odůvodnění v rozsudku neuvedl. Nejvyšší správní soud v souladu s nadepsanou judikaturou připomíná, že není vadou, pokud soud v odůvodnění svého rozhodnutí, osvojí-li si hodnocení skutkového a právního stavu věci žalovaným, odkáže pro stručnost na jednotlivé části odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Může tak učinit, pokud odůvodnění správního rozhodnutí obsahuje především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení skutkového stavu, při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.

[21] Je třeba uznat, že v projednávané věci pojal krajský soud vlastní odůvodnění právního posouzení velmi stručně (srov. odst. 17 až 20 napadeného rozsudku). Délka odůvodnění je však především odrazem obsáhlého vypořádání věci žalovaným a relativně krátké a obecné žaloby, v níž stěžovatelka nijak relevantně a přesvědčivě nerozporovala závěry daňových orgánů. S ohledem na to nelze krajskému soudu vytýkat, že většinu žalobních námitek vypořádal odkazem na obsah rozhodnutí daňových orgánů, k jejichž závěrům se přiklonil. Ve zbytku dostatečně odůvodnil, proč žalobní námítka nejsou důvodné. Napadený rozsudek tak není nepřezkoumatelný.

III. b) K dalším kasačním námítkám

[22] V první řadě nelze souhlasit s tím, že by porušení daňové neutrality bylo důsledkem postupu správce daně a nikoli podvodného jednání missing traderů. Stěžovatelka opomíjí, že to byli její dodavatelé, kteří neprokázali oprávněnost nároku na odpočet daně ze zdanitelných plnění deklarovaných na vstupu. V důsledku toho jim správce daně doměřil DPH ve výši odlišné od jejich daňového tvrzení, dodavatelé však tuto daň nezaplatili. Tomuto nelogickému obrácení příčiny a následku ze strany stěžovatelky tak nelze přisvědčit.

[23] Stěžovatelka dále tvrdí, že porušení daňové neutrality vyplývá z obchodních transakcí mezi H&H a BAM MOBIL na jedné a jejich dodavateli na druhé straně. Tito další dodavatelé se však podvodného řetězce podle daňových orgánů neúčastnili. Podle stěžovatelky tak nebyla v řízení prokázána spojitost mezi daňovým podvodem a obchody uvedených dodavatelů. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že správce daně identifikoval chybějící daň na základě zjištění, že dodavatelé stěžovatelky neprokázali oprávněnost nároku na odpočet DPH ze zdanitelných plnění deklarovaných na vstupu. Jinými slovy, správce daně dospěl k závěru, že původci porušení daňové neutrality jsou dodavatelé stěžovatelky, které v rámci řetězce identifikoval. Jejich dodavatelé v podvodu nefigurují, neboť ke ztrátě daně došlo v rámci vlastní nečinnosti dodavatelů stěžovatelky, a otázka souvislosti uvedených obchodů s tvrzeným daňovým podvodem tak není relevantní. Stejně tak nelze obecně tvrdit, že daňové orgány neprokázaly existenci daňového podvodu – zdejší soud v tomto kontextu poukazuje na odst. 47 až 78 rozhodnutí

pokračování

žalovaného, z nichž plyne jak existence chybějící daně, tak nestandardní okolnosti řetězce. Nadto lze upozornit na odst. 75 rozhodnutí žalovaného, v němž žalovaný již vypořádal námitku absence skutkových zjištění a odpovídajících důkazních prostředků. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením věci ztotožňuje.

[24] Pokud jde o otázku prokázání příčinné souvislosti mezi nárokováním odpočtu a narušením neutrality daně ze strany dodavatelů stěžovatelky, zdejší soud upozorňuje zejména na str. 23 a 24 zprávy o daňové kontrole pod č. j. 3354852/19/3201-61564-804787 (dále jen „Zpráva“), kde správce daně uvedl všechny daňové doklady, z nichž si stěžovatelka uplatnila nárok na odpočet DPH za předmětná zdaňovací období od svých dodavatelů. Porušení daňové neutrality a zapojení jednotlivých článků řetězce do podvodu pak vyplývá ze str. 4 až 17 a 20 až 32 Zprávy. Krajský soud s tímto závěrem souhlasil (srov. odst. 17 napadeného rozsudku) a Nejvyšší správní soud rovněž nemá k posouzení daňových orgánů výhrady. Tvrdí-li dále stěžovatelka, že nemá nést odpovědnost za daňový podvod, neboť na rozdíl od svých dodavatelů přijetí plnění prokázala, je třeba připomenout, že odpovědnost stěžovatelky pramení z její vědomosti, že se pořízením daného zboží účastnila plnění zasaženého únikem na DPH. Podstata podvodu na DPH spočívá v tom, že jeden z účastníků řetězce neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem tzv. šesté směrnice, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009 - 156).

[25] Stěžovatelka dále namítá, že nemohla ovlivnit, zda její dodavatelé uskutečnění předmětných obchodů prokáží, ani zda uhradí daň, kterou jim správce daně doměřil. Nejvyšší správní soud upozorňuje na § 104 odst. 4 s. ř. s., který upravuje mj. zákaz nových námitek v řízení o kasační stížnosti, pokud stěžovatelka mohla námitky uplatnit již v řízení před krajským soudem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 464/2018 - 24, odst. [24], nebo ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104). Smyslem této úpravy je zachovat kasační charakter řízení o kasační stížnosti a zabránit stěžovatelce, aby v kasační stížnosti uplatnila jiné důvody, než které uplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, pakliže jí v uplatnění těchto důvodů nic nebránilo (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 104 odst. 4).

[26] Stěžovatelka v replice odmítá, že by kasační námitky měly charakter nových námitek, a trvá na jejich přípustnosti. K tomu obsáhle cituje množství obecných žalobních bodů, které podle svých slov následně v kasační stížnosti prohlubuje a přináší k nim nové argumenty. Podle Nejvyššího správního soudu se však většina kasačních námitek s obsahem žalobních bodů zcela míjí. Přestože stěžovatelka mohla již v žalobě namítat, že na činnost svých dodavatelů neměla žádný vliv, nečinila tak. Daná námitka tak je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

[27] Dále namítá, že nemohla vědět o nestandardních okolnostech obchodů mezi H&H a BAM MOBIL a jejich dodavateli, že daňové orgány neprokázaly její nevědomou nedbalost a že zaměňují mezi nestandardními a objektivními okolnostmi. Rovněž tvrdí, že uvedené objektivní okolnosti nemohou prokázat její povědomí o účasti na daňovém

podvodu, případně že jejich obsah správce daně posoudil nesprávně. Stěžovatelka z hlediska jejich obsahu ani tyto námitky v žalobě neuplatnila, a jsou proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. rovněž nepřijatelné.

[28] Stěžovatelka dále srovnává svůj případ s postupem GFŘ ve věci nákupu mobilních telefonů od společnosti 2P Commercial Agency s.r.o., která se účastnila daňových podvodů. Nejvyšší správní soud k tomu v první řadě podotýká, že se uvedená situace nijak nevztahuje k projednávané věci, nejde proto o kasační námitku. I kdyby se však o kasační námitku jednalo, je třeba doplnit, že GFŘ v případě nákupu mobilních telefonů vystupovalo v pozici koncového zákazníka a předmětné mobilní telefony nakoupilo pro svou interní potřebu, a nikoli za účelem uskutečňování zdanitelných plnění v rámci své ekonomické činnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2024, č. j. 1 Afs 255/2023 - 47, odst. [60]). V poslední kasační námitce stěžovatelka pouze obecně uvádí, že přijala maximální možná a myslitelná opatření k prevenci své účasti na daňovém podvodu, neboť si před zahájením obchodní spolupráce opatřila veřejně zjistitelné informace o svých dodavatelích. Zdejší soud k tomuto pouze obecně uvádí, že z rozhodnutí daňových orgánů ani z daňového spisu nevyplývá, že by stěžovatelka preventivní opatření v dostatečné míře provedla.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu